

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Projekt rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. poz. 991, z 2008 r. poz. 1599 oraz z 2011 r. poz. 616), zwanego dalej „zmienianym rozporządzeniem”, ma na celu zaktualizowanie katalogu urządzeń elektronicznych oraz związanych z nimi czystych nośników, umożliwiających utrwalanie lub zwielokrotnianie chronionych utworów i przedmiotów praw pokrewnych w ramach własnego użytku osobistego, objętych opłatami kompensacyjnymi, o których mowa w art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 24), zwanej dalej „ustawą”. Ostatnie zmiany tego katalogu miały miejsce w 2008 r. i 2011 r., dlatego nie zawiera on urządzeń, które są obecnie w powszechnym użyciu i służą także, obok innych funkcji, do kopiowania chronionych utworów w zakresie własnego użytku osobistego – smartfonów, tabletów czy komputerów PC. Wciąż zawiera natomiast urządzenia i nośniki analogowe, takie jak magnetofon, magnetowid, kasetę VHS – a więc pozycje, które nie występują już w masowej sprzedaży. W efekcie w Polsce wpływy z przedmiotowych opłat należą od wielu lat do najniższych w Unii Europejskiej, dalej: „UE”, zarówno w kwotach globalnych, jak i w przeliczeniu *per capita*. Nowelizacja zmienianego rozporządzenia ma zatem istotnie zwiększyć te wpływy, tak aby zagwarantować zgodność krajowych regulacji w zakresie dozwolonego użytku osobistego z art. 5 ust. 2 lit. b dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. Urz. UE L 167 z 22.06.2001, str. 10–19), zgodnie z którym wprowadzenie w prawie autorskim dozwolonego użytku osobistego musi być powiązane z „godziwą rekompensatą” dla podmiotów uprawnionych. W ocenie projektodawcy wpływy z opłat powinny stanowić ok. 15–20% całości wpływów z tytułu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, tak jak ma to miejsce np. w Hiszpanii, na Słowacji czy na Węgrzech. Oznacza to, że powinny wynosić corocznie ok. 150–200 mln zł. W 2024 r. wyniosły niecałe 36 mln zł.

Celem projektowanego rozporządzenia jest także uproszczenie poboru opłat dzięki stworzeniu jednej wspólnej tabeli obejmującej wszystkie urządzenia i związane z nimi czyste nośniki służące do utrwalania i zwielokrotniania utworów, która zastąpi trzy osobne tabele zawarte obecnie w załącznikach nr 1, 2 i 3. Będzie ona obejmować nowy, uproszczony wykaz kategorii podlegających opłatom, dostosowany do aktualnej oferty rynkowej w zakresie elektroniki użytkowej (zamiast 65 pozycji będzie 19). Nastąpi także częściowa zmiana organizacji dokonujących czynności poboru i podziału opłat.

2. Przedstawienie rzeczywistego stanu w dziedzinie, która ma być unormowana

Opłaty, o których mowa w zmienianym rozporządzeniu, są uiszczane przez producentów i importerów urządzeń i związanych z nimi czystych nośników, powszechnie wykorzystywanych również do utrwalania i zwielokrotniania chronionych utworów w zakresie dozwolonego użytku osobistego. Opłaty te, określane jako tzw. „opłaty reprograficzne” lub „opłaty od czystych nośników”, stanowią niemal powszechnie przyjęty w UE (ok. 20 państw) instrument rekompensaty należnej podmiotom uprawnionym z tytułu strat poniesionych w związku z kopiowaniem utworów w ramach dozwolonego użytku prywatnego.

W Polsce kwestię opłat od urządzeń reprograficznych i czystych nośników reguluje art. 20 ustawy. Przepis ten stanowi, że do wnoszenia opłaty obowiązani są producenci i importerzy:

- 1) magnetofonów, magnetowidów i innych podobnych urządzeń;
- 2) kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych umożliwiających pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu;
- 3) czystych nośników służących do utrwalania, w zakresie własnego użytku osobistego, utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, przy użyciu urządzeń wymienionych w pkt 1 i 2.

Maksymalna kwota opłaty ustalona jest w wysokości 3% kwoty należnej z tytułu sprzedaży tych urządzeń i nośników. Podstawowy podział kwoty uzyskanej z opłaty na poszczególne kategorie uprawnionych określony został w ustawie, natomiast kategorie urządzeń i nośników oraz wysokość należnych za nie opłat regulowane są w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Podstawę do wprowadzenia opłaty reprograficznej w ramach dozwolonego użytku prywatnego stanowi art. 5 ust. 2 lit b dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym. Przepisy na poziomie europejskim nie wskazują jednak sposobu, w jaki należy zapewnić twórcom „godziwą rekompensatę”. Jednym z możliwych rozwiązań w tym zakresie, stosowanym w zdecydowanej większości państw UE, jest przerzucenie obowiązku wnoszenia opłat na podmioty trzecie – producentów i importerów sprzętu służącego do kopiowania utworów i związanych z nim czystych nośników. W UE jedynie Finlandia stosuje system rekompensaty finansowany ze środków publicznych.

Nowelizowane rozporządzenie zostało wydane w 2003 r. i było zmieniane dwukrotnie – w 2008 r. i 2011 r. Od tego czasu znaczący postęp technologiczny (upowszechnienie dostępu do Internetu i przenośnych urządzeń kopiujących) spowodował, że zaistniała konieczność zaktualizowania katalogu urządzeń i nośników podlegających opłacie. Przede wszystkim nie ma uzasadnienia dla utrzymywania w dotychczasowej wysokości opłat od urządzeń i nośników analogowych (magnetofony, magnetowidy, kasety VHS), których udział rynkowy jest znikomy lub które w ogóle nie występują już w ofercie rynkowej (w związku z czym wysokość opłaty będzie odzwierciedlać marginalny udział tych urządzeń). Opłatami powinny być natomiast objęte urządzenia, które służą także, obok innych funkcji, do kopiowania chronionych utworów na prywatne potrzeby, a które są w masowym użyciu – tablety, komputery stacjonarne i przenośne oraz smartfony.

Polska pozostaje od lat w gronie państw, w których coroczne wpływy z opłat są najniższe w UE, zarówno w kwotach globalnych jak i w przeliczeniu *per capita*. W 2024 r. wpływy wyniosły 35,8 mln zł, tj. ok. 8,5 mln euro. Tymczasem w Hiszpanii, a więc w kraju o gospodarce coraz częściej porównywanej do polskiej, wyniosły 86 mln euro. Na Słowacji, tj. w państwie o ponad 6-krotnie niższym PKB, wyniosły prawie 5,5 mln euro, na Węgrzech, tj. w państwie o prawie 4-krotnie niższym PKB, wyniosły 19 mln euro. We wszystkich tych państwach wpływy z opłat sięgają 15–20% wpływów w całym systemie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Taki jest też cel niniejszej nowelizacji – aby poziom opłat sięgnął 150–200 mln zł (roczne wpływy wszystkich polskich organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi w 2024 r. przekroczyły 1 mld zł).

W Polsce przedmiotowe opłaty zostały wprowadzone jeszcze przed przystąpieniem do UE, w pierwotnym brzmieniu ustawy. Natomiast w praktyce zaczęły funkcjonować w 1996 r., dwa lata po uchwaleniu ustawy, wraz z wydaniem pierwszego rozporządzenia określającego wysokość stawek oraz zasady ich poboru i podziału¹. Zostało ono zastąpione rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urzędzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urzędzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. poz. 991 oraz z 2008 r. poz. 1599) – wprowadzono obowiązujące załączniki nr 1 i 2, natomiast rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie określenia kategorii urzędzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urzędzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. poz. 616) wprowadzono obowiązujący załącznik nr 3. Zmianie uległy zatem wykazy kategorii urzędzeń i czystych nośników objętych opłatami oraz wysokość stawek opłat. Same szczegółowe zasady poboru, podziału i wypłaty środków z opłat nie były zmieniane.

Funkcjonowanie systemu opłat w Polsce oparte jest na tzw. obowiązkowym pośrednictwie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Tylko te organizacje są uprawnione do poboru, podziału i wypłaty środków z opłat. W aktualnym stanie prawnym poboru opłat dokonuje pięć organizacji – trzy z nich dokonują inkasa z załączników nr 1 i 2, w częściach wyraźnie określonych w przepisach ustawy (art. 20 ust. 2 i 3), natomiast pozostałe dwie z załącznika nr 3 – każda po 50% (art. 20 ust. 4 ustawy).

Pobrane środki podlegają podziałowi pomiędzy „organizacje reprezentujące podmioty uprawnione” (tzw. organizacje właściwe), którymi są te organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, których repertuar jest kopiowany przy użyciu urzędzeń i nośników z danego załącznika. Za podział odpowiada siedem organizacji, również wskazanych z nazwy w przepisach zmienianego rozporządzenia. W praktyce często ten etap okazuje się najtrudniejszy i najdłuższy. Podstawą podziału powinno być bowiem porozumienie uprawnionych organizacji, jednakże wobec trudnych do pogodzenia oczekiwań co do udziału każdej z nich w dzielonych kwotach konieczne jest często prowadzenie badań statystycznych, które pozwalają obiektywnie ustalić ten udział. Dopiero po takim podziale poszczególne właściwe organizacje wypłacają uzyskane środki stosownie do przyjętych u siebie regulaminów repartycji. Często część środków z opłat jest przeznaczana do tzw. repartycji pośredniej (działalność socjalna, dotacje dla młodych twórców itp.). Z kwot przeznaczonych do wypłaty dla uprawnionych organizacji właściwe dokonują potrącenia kosztów repartycji

¹ Rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 5 grudnia 1995 r. w sprawie wysokości, szczegółowych zasad pobierania i odprowadzania opłat od czystych nośników i urzędzeń służących do utrwalania utworów dla własnego użytku osobistego oraz wskazania organizacji zbiorowego zarządzania właściwych do ich pobierania (Dz. U. z 1996 r. poz. 5) – weszło w życie z dniem 4 lutego 1996 r.

bezpośredniej, tj. kosztów ustalenia udziałów poszczególnych uprawnionych i kosztów wypłaty należnych im środków.

Obecnie roczne inkaso opłat z wszystkich załączników wynosi ok. 35,8 mln zł, przy czym prawie 29 mln zł stanowią wpływy z samego załącznika nr 3 (dane za 2024 r.). Ta dysproporcja wynika m.in. z malejącego udziału w rynku urządzeń i nośników analogowych, zastępowanych mobilnymi urządzeniami multimedialnymi ery cyfrowej, które nie są uwzględnione w obowiązującym rozporządzeniu (telefony komórkowe, tablety, laptopy etc.)². Obecnie konieczne jest zatem zaktualizowanie tych załączników polegające na usunięciu z nich wielu pozycji, które ze względu na całkowitą lub śladową obecność w ofercie rynkowej nie przynoszą istotnych wpływów, i wprowadzenie opłat na powszechnie używane wielofunkcyjne urządzenia mobilne, w tym telefony komórkowe, komputery przenośne i tablety.

3. Wskazanie różnicy między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Projektowane rozporządzenie przewiduje wprowadzenie jednego załącznika, w którym zostanie określony katalog urządzeń i nośników podlegających opłacie. Nastąpi redukcja pozycji objętych opłatami z 65 obecnie do 19. Nie przewiduje się opłat za urządzenia i nośniki analogowe, oprócz magnetofonów i magnetowidów, oraz inne urządzenia, których nie ma już w ofercie rynkowej lub których zastosowanie coraz bardziej traci na znaczeniu (zestawy wieżowe, radioodtwarzacze, faksy). Wiele pozycji zostanie ujednoliconych (telewizory, płyty optyczne, skanery, urządzenia wielofunkcyjne). Opłaty na magnetofony i magnetowidy zostaną utrzymane, w symbolicznej wysokości 0,01%, wyłącznie z powodów legislacyjnych – obie kategorie urządzeń są wyraźnie wymienione w ustawie jako te, które powinny być objęte opłatami.

Kluczowe nowe pozycje w tabeli to telefony komórkowe, tablety i komputery (poz. 1–3). W przypadku dwóch pierwszych kategorii uwzględnia się fakt, że znaczną część pamięci wewnętrznej zajmują system operacyjny i oprogramowanie użytkowe, dlatego opłaty będą dotyczyć jedynie urządzeń z pamięcią powyżej 32 GB. Istotną pozycją będą także telewizory i dekodery TV z wbudowaną pamięcią lub funkcją nagrywania na nośnik zewnętrzny (poz. 4 i 5) – obecnie opłatami objęte są wyłącznie telewizory z magnetowidem, dyskiem twardym i nagrywarką DVD. Na wszystkie te pozycje przewiduje się jednolitą opłatę w wysokości 1% ceny sprzedaży urządzenia, a więc znacznie poniżej ustawowego progu 3%. Pozycje te przyniosą zdecydowaną większość wpływów z opłat.

Przewiduje się także opłaty od przenośnych odtwarzaczy audio i audio-wideo z wbudowaną pamięcią lub funkcją nagrywania na nośnik zewnętrzny, a także od przenośnych urządzeń do nagrywania dźwięku lub obrazu na płyty optyczne – CD, DVD i Blue-ray (poz. 6–8). Także w tym przypadku będzie obowiązywać jednolita stawka 1% ceny sprzedaży urządzenia, a więc niższa niż obecnie obowiązująca stawka 3% na odtwarzacze mp3 (MP3 Single Function), 1,14% na wielofunkcyjne odtwarzacze mp3 czy odpowiednio 1,54% i 2,28% na komputerowe nagrywarki CD lub DVD. Są to urządzenia wypierane z rynku przez smartfony (odtwarzacze mp3/mp4) lub o malejącym znaczeniu (nagrywarki CD, DVD i Blue-ray), ale wciąż dostępne w ofercie rynkowej. Nie przewiduje się jednak istotnych wpływów z tych pozycji.

² W 2024 r. – 6,97 mln zł. Dane z raportu Biura ZAiKS, SAWP, ZPAV ds. czystych nośników za 2024 r., bez uwzględnienia wpływów za zaległe okresy rozliczeniowe względem danego roku. Raport w posiadaniu MKiDN.

Z wszystkich 53 pozycji w obowiązujących załącznikach nr 1 i 2 zmienianego rozporządzenia prawie połowa wpływów przypada na komputerowy dysk twardy. Istotne wpływy przynosi także sprzedaż kart pamięci, w tym pendrive'ów. Opłaty na te nośniki zostaną zatem utrzymane (poz. 9–10), przy czym stawka opłaty od dysku twardego pozostanie na niezmiennym poziomie 1%, zaś stawka na karty pamięci zostanie podniesiona z 0,47% do 1%. Tym samym wszystkie nośniki występujące w powszechnym użyciu obecnie będą objęte jednolitą stawką 1%.

Zostaną utrzymane opłaty na płyty CD, DVD i Blue-ray (poz. 11–12), przy czym nastąpi ujednoczenie tych kategorii do dwóch pozycji z obecnych dziesięciu, a stawka opłaty zostanie ujednoczona na poziomie 2% w miejsce obowiązujących: 1,72–3%. Podobnie jak w przypadku pozycji 6–8 są to pozycje wciąż dostępne w ofercie rynkowej, ale o stale malejącym znaczeniu. Także w tym przypadku nie przewiduje się zatem istotnych wpływów z opłat.

Pozycje 1–10 odpowiadają funkcjonalnością urządzeniom i nośnikom uwzględnionym obecnie w 53 pozycjach w załącznikach nr 1 i 2 do zmienianego rozporządzenia. Kolejne pozycje nr 13–18 są modyfikacją katalogu zawartego w obowiązującym załączniku nr 3.

Stawka opłaty za kopiarki zostanie obniżona z 3% do 2% (poz. 13), natomiast skanery ujęto w jednej pozycji (poz. 14) i wszystkie objęto niższą stawką 2%. Bez zmian pozostanie stawka na drukarki – 1,5% (poz. 15). Znacznemu obniżeniu ulegnie stawka na papier formatu A3 i A4, z 1,25% obecnie do 0,75%, co uwzględnia rosnące znaczenie kopiowania cyfrowego i konsumpcji treści w postaci elektronicznej (poz. 16). Zostanie wprowadzona jednolita stawka opłaty za urządzenia wielofunkcyjne, obniżona z obecnych 2,8–3% do 2% (poz. 17). Bez zmian pozostanie stawka na urządzenia wielkoformatowe – 1% – z kwotowym ograniczeniem do 100 zł (poz. 18). Na magnetofony i magnetowidy stawka zostanie obniżona do symbolicznej wysokości 0,01% (poz. 19).

Projektowany załącznik został zatem opracowany z uwzględnieniem współczesnych standardów w dziedzinie sprzętu elektronicznego. Kategorie urządzeń i nośników są opisane w sposób, który pozwala objąć nimi możliwie szeroki zakres sprzętu wykorzystywanego obecnie do kopiowania utworów. Jednocześnie przyjęta konstrukcja nazewnictwa poszczególnych kategorii ma na celu zapobieżenie ich dezaktualizacji w sytuacji dynamicznego rozwoju technologii cyfrowych. Dążąc do stabilności i elastyczności systemu, zastosowano ogólne i funkcjonalne opisy kategorii, które pozwalają objąć zarówno obecnie dostępne rozwiązania techniczne, jak i te, które pojawią się w najbliższej przyszłości.

W projektowanym załączniku ujęto powszechnie używane dziś urządzenia, takie jak telefony komórkowe (w tym smartfony) i tablety z wbudowaną pamięcią oraz komputery przenośne. Urządzenia te stanowią podstawowe narzędzia w codziennym korzystaniu z treści cyfrowych, w tym także do ich kopiowania, co czyni je istotnym elementem systemu rekompensaty z tytułu dozwolonego użytku prywatnego.

W projektowanych przepisach przewiduje się, że wysokość opłat z tytułu prywatnego kopiowania będzie mieścić się w przedziale od 1% do 2% ceny sprzedaży urządzeń reprograficznych i nośników, a więc znacznie poniżej ustawowego progu 3%. W przypadku całego szeregu urządzeń stawki uległy zmniejszeniu.

Wydaje się, że określenie opłat na wskazanym poziomie, z reguły w wysokości 1% ceny sprzedaży urządzenia lub nośnika, jest rozwiązaniem racjonalnym, które nie będzie stanowić

nadmiernego obciążenia ani dla producentów i importerów urządzeń oraz nośników, ani dla konsumentów. Nie będzie także stanowić nowej, ekonomicznej bariery w dostępie społeczeństwa do nowoczesnych urządzeń elektronicznych. Jednocześnie przychody z tych opłat powinny zapewnić odpowiednią rekompensatę dla uprawnionych z tytułu kopiowania ich utworów w ramach dozwolonego użytku osobistego, co pozwoli utrzymać odpowiednią równowagę pomiędzy interesem użytkowników a ochroną praw autorskich i spełnić wymogi prawa UE w tym zakresie.

Obok kluczowych dla omawianego projektu rozporządzenia zmian w załączniku przewiduje się także zmiany systemowe w sposobie poboru i podziału opłat oraz związane z tym przepisy przejściowe.

Stworzenie jednego załącznika z wykazem objętych opłatami urządzeń i nośników wymaga określenia udziałów każdej ze sfer kopiowania, wynikających z art. 20 ust. 2–4 ustawy. Dla każdego urządzenia i nośnika przewidziano zatem stosowny udział, przy czym w przypadku poz. 13–18 wyłączny udział przypada sferze reprograficznej (art. 20 ust. 4 ustawy). Potrzeba zastosowania takiej konstrukcji wynika też z tego, że większość objętych opłatami urządzeń i nośników ma obecnie charakter wielofunkcyjny, tj. może służyć do kopiowania utworów muzycznych, audiowizualnych lub słownych. Z tego względu nie byłoby właściwe utrzymanie dotychczasowej metody przypisywania danego urządzenia lub nośnika do jednej sfery. Wydzielenie udziałów każdej ze sfer w przypadku każdej pozycji najlepiej obecnie realizuje cel ustawy, jakim jest objęcie opłatami wszystkich kluczowych urządzeń służących do prywatnego kopiowania. W konsekwencji pobór i podział opłat z poszczególnych dotychczasowych załączników przez wskazane organizacje zostanie zastąpiony będzie przez pobór i podział dotyczący poszczególnych sfer kopiowania.

W odniesieniu do poboru i podziału opłat w obszarze „audio” dotychczasowy model funkcjonowania systemu – polegający na poborze opłat przez Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Stowarzyszenie Artystów Wykonawców „SAWP” oraz Związek Producentów Audio-Video (ZPAV) – funkcjonuje prawidłowo i nie wymaga wprowadzania zmian.

W obszarze „wideo” jako organizację uprawnioną do poboru opłat na rzecz twórców oraz producentów wideogramów wskazano Stowarzyszenie Filmowców Polskich, natomiast w odniesieniu do artystów wykonawców – Związek Artystów Scen Polskich ZASP – Stowarzyszenie.

Z kolei w obszarze reprograficznym przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym poboru opłat na rzecz wydawców dokonywać będzie Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska, natomiast na rzecz twórców – Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska w zakresie urządzeń i nośników wymienionych w pkt 1–12 załącznika do rozporządzenia oraz Stowarzyszenie Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL w zakresie urządzeń i nośników wymienionych w pkt 13–18 załącznika do rozporządzenia. Podziału opłat na rzecz wydawców będą dokonywać Stowarzyszenie Copyright Polska oraz Stowarzyszenie Dziennikarzy i Wydawców Repropol, natomiast podziału opłat na rzecz twórców – w odniesieniu do urządzeń i nośników wymienionych w pkt 1–12 załącznika – Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska oraz Stowarzyszenie Dziennikarzy i Wydawców Repropol, a w odniesieniu do urządzeń i nośników wymienionych w pkt 13–18 załącznika – Stowarzyszenie Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL.

W opinii projektodawcy przedstawione zmiany systemowe pozwolą na sprawniejszy pobór oraz podział ww. opłat na rzecz beneficjentów.

Przewiduje się wprowadzenie przepisów przejściowych, zgodnie z którymi do opłat od urządzeń i nośników, pobranych i niepodzielonych przed dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia, stosowane będą przepisy dotychczasowe. Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, które na podstawie przepisów dotychczasowych były uprawnione do poboru lub podziału opłat, pozostaną właściwe we wszelkich postępowaniach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia, dotyczących pobranych i niepodzielonych opłat. Przewiduje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Pozwoli to zachować odpowiedni okres *vacatio legis*, który zapewni zarówno podmiotom uiszczającym opłaty, jak i organizacjom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi wystarczający czas na przygotowanie się do projektowanych zmian.

4. Ocena zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem UE.

5. Ocena potrzeby notyfikacji norm i aktów prawnych

Projektowana regulacja zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), zatem podlega notyfikacji zgodnie z powołanym rozporządzeniem.

6. Ocena potrzeby konsultacji z instytucjami i organami Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia nie musi być przedstawiony instytucjom i organom Unii Europejskiej ani Europejskiemu Bankowi Centralnemu celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia w rozumieniu § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.).

7. Ogłoszenie projektu na stronie BIP

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677 oraz z 2026 r. poz. 160) przedmiotowe rozporządzenie zostało udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny (<http://bip.rcl.gov.pl>). Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów ww. ustawy.